

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoienita

Duminica izgonirii lui Adam din Rai

**Să pășim cu inima curată
în Postul cel Mare...**

În duminica Izgonirii lui Adam din Rai încheiem perioada pregătitoare și deschidem calea Postului Mare: cele șapte săptămâni înaintea Sfintelor Paști. Ne aflăm la un moment de răscruce, o culme și un hotăr...

În fiecare duminică ni s-au înfățișat două căi: smerenia vameșului am văzut-o față-n față cu mândria fariseului; pocăința fiului risipitor ni s-a arătat față-n față cu îndărătnicia și mândria fratelui săi; binecuvântarea a despărțit pe cei de-a dreapta Marelui Judecător de blestemul pe care l-au primit cei de-a stânga Lui. Sfânta Biserică ne pune în față această alternativă ca să ne adâncim în noi înșine și să vedem: suntem ca vameșul, smeriți, sau suntem mândri ca fariseul. Retrăim pocăința fiului rătăcit dar întors sau suntem ca fratele cel mare, îndărătnici și mândri? Putem nădăjdui la binecuvântare sau trebuie să ne temem de blestem?

În predica de pe munte Iisus spune: „Intrați prin poarta cea strâmtă, căci largă

este poarta și lată este calea care duce la pierire și mulți sunt cei care apucă pe ea. Și strâmtă este poarta și îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt care o află” (Mt. 7, 13-14). Noi singuri alegem calea. Izgonirea și iertarea ne sunt înfățișate ca un semnal de alarmă dar și ca un îndemn în vederea Paștelui...

A venit vremea acestei schimbări. Sfânta Biserică ne pregătește prin cele două căi puse înainte. Alege creștine, alege tu, omenire, vrei să fii al lui Dumnezeu sau al satanei? Ești liber să alegi și ai minte să descifrezi ce este bine și ce este rău. Să nu iei binele drept rău și răul drept bine. Trebuie să pășim cu inima curată în Postul cel Mare, în vederea Paștelui, a trecerii noastre de la omul trupesc la omul duhovnicesc, pentru ca nu numai cu gura dar și cu strunele sufletelor noastre să putem cânta „Hristos a Înviat”.

Preot Boris Răduleanu
Sursa: doxologia.ro

„Dacă lumea ar posti, nu s-ar mai face arme, n-ar mai fi războaie, tribunale și închisori. Postul i-ar ajuta pe toți să se înfrâneze, nu numai de la mâncare, ci să izgonească iubirea de arginți, lăcomia și orice vicleșug. Postul ne face asemenea cu îngerii.”

Sf. Vasile cel Mare

În timpul împăraților romani păgâni, au fost multe persecuții împotriva celor ce credeau în Hristos. Mulți creștini nu au fost îngropați, fiind lăsați pradă fiarelor și păsărilor. Alți martiri erau luați în taină de credincioșii rămași în viață și înmormântați cu cinste în locuri ascunse, prin case sau prin grădini. În acest fel și în părțile Evgheniei, mai multe moaște de mucenici, au stat acolo vreme îndelungată, neștiute de nimeni, până în timpul arhiepiscopului Toma al Constantinopolului (sec. V). Între aceste moaște se găseau și cele ale lui **Andronic** și ale **Lu-niei**, pomeniți de Sfântul Apostol Pavel (Romani 16,7). Numele celorlalți mucenici ai lui Hristos cărora le aparțineau acele sfinte moaște sunt cunoscute numai de Dumnezeu. Împăratul bizantin Andronic al II-lea a clădit o biserică peste moaștele Sf. Apostol Andronic.

Sâmbetele Postului Mare

Alexander Schmemmann

Sfinții Părinți compară adesea Postul cu călătoria de patruzeci de ani a poporului ales în pustiu. Știm din Biblie că pentru a salva poporul Său de la deznădejde și pentru a le descoperi, de asemenea, planul Său (de mântuire a lumii — n.tr.) Dumnezeu a săvârșit multe minuni de-a lungul acestei călătorii; prin analogie, același model de explicație este dat de Sfinții Părinți și celor patruzeci de zile ale Postului.

Deși finalitatea sa este Pastele, țara făgăduită a împărăției lui Dumnezeu, Postul Paștelui are la sfârșitul fiecăreia din săptămânile sale un „popas” special - o anticipare a acelei finalități. Sunt două zile „euharistice” - **Sâmbăta și Duminica** - care în călătoria duhovnicească a Postului au o semnificație deosebită.

poate dezlega sau aboli ceea ce Dumnezeu a statornicit. Este adevărat că mulți creștini consideră că instituirea divină a Sabatului a fost pur și simplu transferată Duminică, care a devenit astfel ziua creștină de odihnă sau Sabatul. Nimic din Sfânta Scriptură sau din Sfânta Tradiție nu poate sprijini această credință (...)

Sabatul, ziua Creației, ziua „lumii acesteia”, devine - în Hristos - ziua așteptării, ziua dinainte de Ziua Domnului. Transformarea Sabatului s-a petrecut în Sfânta și Marea Sâmbătă în care Hristos, „*plinindu-Și toată lucrarea Sa*”, S-a odihnit în mormânt. În ziua următoare, „*prima după Sabat*”, Viața a răsărit afară din mormântul de viață dătător, femeilor mironosițe li s-a spus: „*Bucurați-vă!*”, *apostolii „încă necrezând de teamă și de bucurie”, iar prima zi a Noii Creații a început. De această nouă zi,*

Să începem cu **Sâmbăta**. Statutul său liturgic special în tradiția noastră și deosebirea sa față de tipicul de slujbă al Postului Mare au nevoie de câteva explicații. Din punctul de vedere al rânduielilor, Sâmbăta nu este o zi de post ci una de sărbătoare, pentru că Dumnezeu însuși a instituit-o ca sărbătoare: „*Și a binecuvântat Dumnezeu ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că într-însa S-a odihnit de toate lucrurile Sale, pe care le-a făcut și le-a pus în rânduială*” (Facerea, II, 3). Nimeni nu

Biserica se împărtășește și, prin ea, intră în Duminică.

Toate acestea explică locul unic al Sâmbetei — ziua a șaptea — în tradiția liturgică: caracterul său dublu, ca zi de sărbătoare și ca zi a morții. Este o sărbătoare deoarece lumea aceasta și timpul ei ne spun că Hristos a învins moartea și a instaurat împărăția Sa, deoarece întruparea, Moartea și învierea Sa reprezintă plinirea Creației întru care Dumnezeu S-a bucurat la începuturi. Este o zi a morții

deoarece în moartea lui Hristos lumea a murit iar mântuirea, plinirea și transfigurarea ei sunt dincolo de mormânt, în „veacul ce va să vină”.

Toate Sâmbetele anului liturgic își dobândesc înțelesul de la **două Sâmbete importante**: aceea a **învierii lui Lazăr**, care a avut loc în lumea aceasta și care este vestirea și încredințarea învierii cea de obște și aceea din **Sfânta și Marea Sâmbătă a Paștelui**, când moartea însăși a fost schimbată și a devenit „puntea” către viața nouă a noii Creații.

De-a lungul Postului, acest înțeles al Sâmbetelor capătă o intensitate deosebită întrucât scopul Postului este tocmai acela de a regăsi sensul creștin al timpului ca pregătire și pelerinaj și de a redescoperi starea de „străin” și „călător” pe care o are creștinul în această lume (I Petru, II, 11). Aceste Sâmbete se referă la ostenele Postului în legătură cu plinirea viitoare și astfel dau Postului ritmul său deosebit. Pe de o parte Sâmbăta, în Post, este o zi „euharistică” marcată prin săvârșirea Liturghiei Sfântului Ioan Gură de Aur, iar Euharistia înseamnă totdeauna sărbătoare.[...]

Sâmbetele Postului, după cum am spus-o mai înainte, au și o temă sau dimensiune secundară: aceea a morții. Cu excepția primei Sâmbete, care este prin tradiție închinată Sfântului Teodor Tiron, și celei de a cincea - aceea a Acatistului Bunei Vestiri - cele trei Sâmbete ce rămân sunt zile de pomenire obștească a tuturor celor care „*întru nădejdea învierii și a vieții celei veșnice*” au adormit întru Domnul. Această pomenire, după cum am spus-o deja, pregătește și anunță Sâmbăta din Săptămâna Patimilor. Această pomenire reprezintă nu numai un act de iubire, o faptă bună; ea este, de asemenea, o redescoperire esențială a „lumii acesteia” ca muribundă și moartă.[...]

Rugăciunea pentru morți nu înseamnă doliu și nicaieri nu este aceasta mai bine vădită decât în relația dintre pomenirea obștească a morților în Sâmbetele în general și în Sâmbetele Postului Mare în special.[...]

Strălucirea Sâmbetei lui Lazăr și pacea luminoasă a Sfintei și Marii Sâmbete sunt acelea care constituie înțelesul morții creștine și al rugăciunilor noastre pentru cei morți.

(extras din **Alexander Schmemmann**, *Postul cel Mare*, Ed. Univers enciclopedic, București, 1995)

Cuvânt în prima săptămână a Postului Mare

Sf. Ioan Maximovici

Toate slujbele Marelui Post sunt reunite de gândul pregătirii pentru Sfintele Paști, ca să-L întâmpinăm cu inimă curată pe Hristos cel înviat. De ce ne pregătim astfel? Ce înseamnă Pastele? Pastele înseamnă gustarea bucuriei raiului. În ce constă această bucurie? În a-L vedea pe Dumnezeu și slava Sa! Biserica iubeste slava lui Dumnezeu. Când sărbătorește Biruința Ortodoxiei, Biserica săvârșește această prăznuire în ziua repunerii în drepturi a cinstirii icoanelor.

Icoana ne amintește de Hristos-Dumnezeul Om pe pământ. Icoanele sfinților ne amintesc de toți cei care L-au urmat pe Hristos, care i-au fost credincioși și devotați, care au ars de iubire pentru El. Cinstirea sfințelor icoane este cinsti-

rea slavei lui Dumnezeu: cine se bucură de slava lui Dumnezeu și de tot ce amintește de ea în viața aceasta, acela se va bucura și în veacul viitor. Cine în viața aceasta a năzuit spre Dumnezeu, acela va alerga cu bucurie la El, când la Judecata de Apoi va auzi cuvântul: „*Veniți la Mine, binecuvântaților!*”.

Toți cei ce nu știu să se bucure de slava lui Dumnezeu, cei cărora lumea lui Dumnezeu și legile ei îi nemulțumesc, cei ce iubesc întunericul sau semiîntunericul, cei ce nu iubesc lumina, aceia nu vor veni la chemarea: „*Veniți la Mine, binecuvântaților!*”. Aceia se vor da la o parte indignați, nemulțumiți, invidioși și mâniași pe cei blânzi și smeriți, care vor merge spre lumină, mâniași pe Dumnezeu însuși, pe Care

îl vor învinui pentru starea în care se află; mâni-oși pe ei înșiși, însă fără a voi să-și recunoască vinovăția. Această stare este tocmai chinul cel adevărat. Începutul iadului este aici, pe pământ. De asemeni, și raiul începe în inima omului, încă din viața pământească. Încă de aici ni se întâmplă să ne atingem de cele dumnezeiești, în ziua Luminoasei învieri și când ne împărtășim cu vrednicie. Trebuie să ne pregătim pentru spovedanie. Trebuie să ne rugăm pentru pocăință și pentru bucuria curățirii, pentru ca o rază de lumină să se atingă de sufletul nostru și el să îndrăgească lumina. Trebuie să ne rugăm ca să-L întâmpinăm cu inimă curată pe Hristos cel înviat, ca să gustăm astfel cât de puțin din bucuria împărăției Cerești. ■